

ภาคผนวก ก

PAYAP UNIVERSITY

แบบสอบถามการวิจัย
การศึกษาปัญหาการดำเนินงานและความต้องการความช่วยเหลือ
จากกรมส่งเสริมอุตสาหกรรมของผู้ประกอบการ
อุตสาหกรรมขนาดกลางและขนาดย่อมในจังหวัดเชียงใหม่

คำชี้แจง

1. แบบสอบถามนี้ สร้างขึ้นเพื่อสำรวจข้อมูลจากผู้ประกอบการอุตสาหกรรมขนาดกลางและขนาดย่อมในจังหวัดเชียงใหม่ สำหรับการวิจัย เรื่อง “การศึกษาปัญหาการดำเนินงานและความต้องการความช่วยเหลือ จากกรมส่งเสริมอุตสาหกรรมของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมขนาดกลางและขนาดย่อม ในจังหวัดเชียงใหม่” วิทยานิพนธ์หลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต ภาควิชาบริหารธุรกิจ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยพายัพ
2. ข้อมูลที่ได้จากการสำรวจจะนำไปประมวลผลและนำเสนอในภาพรวมเท่านั้น
3. เมื่อท่านได้กรอกข้อมูลเรียบร้อยแล้ว ขอความกรุณาส่งคืนแบบสอบถามไปตามที่อยู่ด้านหลัง จักขอบคุณยิ่ง ทั้งนี้ ได้ติดดวงตราไปรษณีย์เรียบร้อยแล้ว

ขอขอบคุณในความอนุเคราะห์

นางปราณี ขจรบุญ
ผู้ศึกษาวิจัย

โปรดกาเครื่องหมาย ✓ ลงใน หน้าข้อความหรือหรือเติมข้อความในช่องตามความคิดเห็นของท่าน

<u>ตอนที่ 1 ข้อมูลผู้ประกอบการ</u>		สำหรับผู้วิจัย
1.1 เพศ	1) ชาย 2) หญิง	1.
1.2 ตำแหน่งในกิจการ		2.
	1) เจ้าของกิจการ / หุ้นส่วน 2) กรรมการผู้จัดการ / ผู้บริหาร	
	3) ผู้จัดการฝ่าย..... 4) อื่นๆ (ระบุ.....)	
1.3 อายุ	1) น้อยกว่า 30 ปี 2) 30 – 39 ปี	3.
	3) 40 – 49 ปี 4) 50 ปีขึ้นไป	
1.4 ระดับการศึกษาสูงสุด		4.
	1) ต่ำกว่าม.6 หรือ ปวช. 2) ม.6. หรือ ปวช.	
	3) อนุปริญญา ปวส. หรือ ปวท. 4)ปริญญาตรี	
	5) สูงกว่าปริญญาตรี	
1.5 การได้รับการอบรมด้านธุรกิจหรือการเป็นผู้ประกอบการอุตสาหกรรม		5.
	1) ไม่เคย 2) เคยได้รับการอบรมหลักสูตร.....	
1.6 ประเภทอุตสาหกรรม		6.
	1) อาหารแปรรูปอาหาร อาหารสัตว์ 2) สิ่งทอ เสื้อผ้าสำเร็จรูป	
	3) ไม้แปรรูป เครื่องเรือนไม้ 4) โลหะการ	
	5) พลาสติกและเคมีภัณฑ์ 6) เซรามิก	
	7) เครื่องจักร ชิ้นส่วนเครื่องจักร เครื่องยนต์ อิเล็กทรอนิกส์	
	8) สินค้าหัตถกรรม 9) อัญมณีและเครื่องประดับ	
1.7 ระยะเวลาดำเนินกิจการ		7.
	1) 1 – 4 ปี 2) 5 – 8 ปี 3) 9 ปีขึ้นไป	
1.8 ขนาดการจ้างงาน		8.
	1) ไม่เกิน 20 คน 2) 20 – 49 คน 3) 50 – 200 คน	
1.9 สถานภาพการถือหุ้น	1) เป็นกิจการของคนไทย	9.
	2) เป็นการร่วมทุน / ดำเนินการโดยคนต่างชาติ	
1.10 การได้รับการส่งเสริมการลงทุนจาก BOI		10.
	1) ได้รับการส่งเสริม	
	2) ไม่ได้รับการส่งเสริม	

ตอนที่ 2 ปัญหาการดำเนินงาน

2.1 ปัญหาการดำเนินงานด้านการตลาด

องค์ประกอบปัญหา ด้านการตลาด	มากที่สุด (5)	มาก (4)	ปานกลาง (3)	น้อย (2)	น้อยที่สุด (1)	สำหรับ ผู้วิจัย
1. การแข่งขันสูง						11
2. มีช่องทางจำหน่ายเฉพาะในท้องถิ่น						12
3. กำลังซื้อภายในประเทศและความ ต้องการในตลาดลดลงเนื่องจากภาวะ เศรษฐกิจ						13
4. ขาดความรู้ความสามารถด้านการตลาด ในวงกว้างโดยเฉพาะต่างประเทศ						14
5. ขาดข้อมูลด้านการตลาดทั้งในและนอก ประเทศ						15
6. ไม่ตรายี่ห้อ Brand Name ของตนเอง						16
7. ขาดการพัฒนารูปแบบและบรรจุภัณฑ์						17

2.2 ปัญหาด้านการผลิตและเทคโนโลยี

องค์ประกอบปัญหา ด้านการผลิตและเทคโนโลยี	มากที่สุด (5)	มาก (4)	ปานกลาง (3)	น้อย (2)	น้อยที่สุด (1)	สำหรับ ผู้วิจัย
1. ด้านวัตถุดิบ (วัตถุดิบราคาแพง วัตถุดิบ ขาดแคลน คุณภาพไม่ได้มาตรฐาน)						18
2. การจัดซื้อเครื่องจักรใหม่ราคาสูง						19
3. เครื่องจักรเก่าไม่มีประสิทธิภาพ						20
4. เทคโนโลยีที่ใช้ยู่ล้าสมัย (ผลผลิตไม่ได้ มาตรฐาน ไม่เพียงพอต่อความต้องการ ของตลาด)						21
5. ขาดความรู้ในการพัฒนาและปรับปรุง กระบวนการผลิต						22
6. การกระจายการผลิตให้แก่ผู้รับช่วง (ด้านคุณภาพผลิตภัณฑ์และการส่งมอบ)						23
7. ขาดการเชื่อมโยงระหว่างอุตสาหกรรม และแหล่งระบายสินค้า						24

2.3 ปัญหาด้านการเงิน

องค์ประกอบปัญหา ด้านการเงิน	มากที่สุด (5)	มาก (4)	ปานกลาง (3)	น้อย (2)	น้อยที่สุด (1)	สำหรับ ผู้วิจัย
1. การขาดสภาพคล่อง/ เงินทุนไม่เพียงพอ						25
2. แหล่งเงินทุนหายาก						26
3. สถาบันการเงินเข้มงวดในการปล่อยสินเชื่อ มีปัญหาความยุ่งยากในการกู้เงินจากสถาบันการเงิน เช่น หลักทรัพย์ไม่เพียงพอ/ธนาคารไม่ให้กู้เต็มจำนวน						27
4. ต้นทุนสูงจากอัตราดอกเบี้ยที่สูง						28
5. ขาดบุคลากรและความรู้ด้านระบบบัญชีและการเงิน						28
6. ขาดทักษะในการวิเคราะห์ระบบการเงินและเสนอโครงการเพื่อขอกู้เงิน						29
7. ไม่มีการจัดเก็บข้อมูลทางการเงินอย่างเป็นระบบ						30

2.4 ปัญหาด้านบุคลากรและแรงงาน

องค์ประกอบปัญหา ด้านบุคลากรและแรงงาน	มากที่สุด (5)	มาก (4)	ปานกลาง (3)	น้อย (2)	น้อยที่สุด (1)	สำหรับ ผู้วิจัย
1. การเข้าออกของแรงงานสูง ทำให้คุณภาพแรงงานไม่สม่ำเสมอ การพัฒนาไม่ต่อเนื่อง						31
2. ประสิทธิภาพและคุณภาพแรงงานต่ำเมื่อเทียบกับอัตราค่าจ้างแรงงานขั้นต่ำ						32
3. ขาดบุคลากรที่มีทักษะและการศึกษาระดับสูง						33
4. แรงงานขาดวินัย ขาดสำนึกด้านคุณภาพและความปลอดภัย						34
5. ขาดแคลนแรงงานไร้ฝีมือในช่วงฤดูการเกษตร						35
6. แรงงานที่มีอยู่ไม่สามารถตอบสนองการใช้เทคโนโลยีใหม่ๆได้						36
7. แรงงานขาดการอบรมทักษะ						37

2.5 ปัญหาด้านอื่นๆ

องค์ประกอบปัญหา ด้านอื่นๆ	มากที่สุด (5)	มาก (4)	ปานกลาง (3)	น้อย (2)	น้อยที่สุด (1)	สำหรับ ผู้วิจัย
1. ค่าขนส่งมีราคาสูง						38
2. ความยุ่งยากในการติดต่อกับหน่วยงาน ภาครัฐ						39
3. สาธารณูปโภคไม่เพียงพอ						40
4. การใช้แรงงานต่างด้าว						41
5. การนำเทคโนโลยีสารสนเทศมาใช้ในการ การ						42
6. นโยบายของรัฐ ทำให้ต้นทุนเพิ่มขึ้น						43
7. การเข้าถึงข้อมูลข่าวสารและบริการส่งเสริม ของหน่วยงานของรัฐ						44

ส่วนที่ 3 ความต้องการความช่วยเหลือ

ความต้องการความช่วยเหลือจากกรมส่งเสริมอุตสาหกรรมเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการดำเนินงาน

องค์ประกอบ ความต้องการความช่วยเหลือ	มากที่สุด (5)	มาก (4)	ปานกลาง (3)	น้อย (2)	น้อยที่สุด (1)	สำหรับ ผู้วิจัย
1. บริการปรึกษาแนะนำในกิจการเฉพาะ เรื่อง						45
2. การฝึกอบรมเพื่อการพัฒนาบุคลากร และแรงงานในระดับต่างๆของกิจการ						46
3. การบริการข้อมูลข่าวสาร						47
4. การพัฒนากระบวนการผลิต/ เทคโนโลยี และรูปแบบผลิตภัณฑ์						48
5. บริการส่งเสริมการตลาดและการส่งออก						49
6. การจัดหาเงินทุนและแหล่งเงินทุน						50
7. การวิจัยและพัฒนา / การวิเคราะห์ ทดสอบ						51
8. การศึกษาคู่งานเพื่อเพิ่มทักษะและ ประสบการณ์						52
9. เงินสมทบเพื่อจ้างที่ปรึกษา						53
10. เงินสมทบเพื่อการพัฒนาบุคลากร						54

จบแบบสอบถาม - ขอขอบคุณ

ภาคผนวก ข

PAYAP UNIVERSITY

กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม

ประวัติ

เดิมได้มีการประกาศจัดตั้ง"กองอุตสาหกรรม" สังกัดกรมพาณิชย์ กระทรวงเศรษฐกิจ พ.ศ. 2479 กองอุตสาหกรรมนี้ จัดตั้งขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อทำหน้าที่ดำเนินงานตามนโยบายของรัฐบาล ในอันที่จะส่งเสริมสนับสนุนและค้นคว้า ควบคุม คุ่มครอง อุตสาหกรรมต่างๆ

พ.ศ. 2481 กองอุตสาหกรรม ได้เปลี่ยนสังกัดไปอยู่สำนักงานปลัดกระทรวงเศรษฐกิจ และให้ปฏิบัติหน้าที่ทางด้านควบคุมโรงงานและส่งเสริมเผยแพร่กิจการอุตสาหกรรมพร้อมทั้งการบริหารการจำหน่ายสินค้าที่ผลิตในประเทศโดยใช้ชื่อร้าน "ไทยอุตสาหกรรม" ต่อมา พ.ศ. 2482 เกิดสงครามทางยุโรปขึ้น รัฐบาลจึงได้คิดผลิตสินค้าเครื่องอุปโภคบริโภคขึ้นใช้เอง และได้ขยายร้านไทยอุตสาหกรรมขึ้นในส่วนภูมิภาค นอกจากนี้ยังได้เปิดอบรมและส่งเสริมอาชีพพื้นบ้านแก่ประชาชนในจังหวัดต่างๆ ครั้น ปี พ.ศ. 2484 รัฐบาลได้ยกฐานะกองอุตสาหกรรมขึ้นเป็น กรมอุตสาหกรรม สังกัดกระทรวงเศรษฐกิจ จากนั้นเพียงปีเดียวก็เกิดสงครามโลกครั้งที่ 2 การพึ่งพาสินค้าจากต่างประเทศลำบากมากขึ้น โรงงานผลิตสินค้าสำเร็จรูปมีน้อยและไม่เพียงพอต่อความต้องการ จอมพลแปลก พิบูลย์สงคราม เป็นนายกรัฐมนตรี จึงได้ประกาศแก้ไขพระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม ได้มีการจัดตั้งกระทรวงอุตสาหกรรมขึ้นเมื่อ พ.ศ. 2485 และให้กรมอุตสาหกรรม เปลี่ยนชื่อเป็นกรมส่งเสริมอุตสาหกรรม และโอนมาสังกัดกระทรวงอุตสาหกรรม ขณะเดียวกัน ก็ย้ายที่ทำการจากบริเวณวังกรมหลวงราชบุรีดิเรกฤทธิ์ เขตเทวศน์ มรอยู่ที่ถนนพระราม 6 เขตราชเทวี มาจนถึงปัจจุบัน

วิสัยทัศน์

กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม กระทรวงอุตสาหกรรม เป็นองค์กรแกนหลักในการส่งเสริมสนับสนุนและพัฒนาอุตสาหกรรมขนาดกลางและขนาดย่อมให้มีสมรรถนะและขีดความสามารถในการแข่งขันในตลาดการค้าโลกได้อย่างมีประสิทธิภาพ

นโยบายหลักของกรมส่งเสริมอุตสาหกรรม

นโยบายการส่งเสริมอุตสาหกรรมขนาดกลางและขนาดย่อมที่สำคัญมีดังนี้

1. ช่วยยกระดับขีดความสามารถและประสิทธิภาพในการประกอบอุตสาหกรรมขนาดกลางและขนาดย่อม โดยมีแนวทางการดำเนินงาน ดังนี้

- 1.1 พัฒนาทักษะความรู้และความสามารถด้านเทคโนโลยีด้านการจัดการแก่บุคลากรภาคอุตสาหกรรม
- 1.2 เสริมสร้างความเข้มแข็งของอุตสาหกรรมขนาดกลางและขนาดย่อมชั้นกลาง ซึ่งผลิตสินค้าอุตสาหกรรมให้แก่มั่นคง โดยเฉพาะในเรื่องคุณภาพมาตรฐานของผลิตภัณฑ์เพื่อก่อให้เกิดการเชื่อมโยงและรับช่วงการผลิต
- 1.3 สนับสนุนกิจกรรมให้คำปรึกษาแนะนำ ตลอดจนข้อมูลข่าวสารด้านการผลิตเทคโนโลยีการตลาด การเงิน และการจัดการเพื่อช่วยแก้ปัญหาในช่วงวิกฤตทางเศรษฐกิจ
2. ส่งเสริมสนับสนุนการกระจายอุตสาหกรรมไปสู่ภูมิภาคและชนบทให้เกิดความมั่นคง โดยมีแนวทางการดำเนินงานดังนี้
 - 2.1 สนับสนุนให้เกิดผู้ประกอบการอิสระในท้องถิ่นโดยเร่งดำเนินโครงการสนับสนุนการพัฒนาอุตสาหกรรมชนบท
 - 2.2 ส่งเสริมการรับช่วงการผลิต จากโรงงานส่วนกลางไปสู่ท้องถิ่น
3. ส่งเสริมการพัฒนาสมรรถนะของกรมส่งเสริมอุตสาหกรรมให้เข้มแข็งและเอื้ออำนวยต่อการส่งเสริมอุตสาหกรรมขนาดกลางและขนาดย่อม โดยมีแนวทางการดำเนินงาน ดังนี้
 - 3.1 เร่งรัดการจัดทำแผนพัฒนาอุตสาหกรรมขนาดกลางและขนาดย่อม
 - 3.2 เร่งปรับปรุงระบบการทำงาน และการประสานการทำงานระหว่างหน่วยงานต่างๆให้มีประสิทธิภาพ
 - 3.3 พัฒนาศักยภาพให้มีระดับความรู้ ความสามารถที่จะรองรับงานการส่งเสริมพัฒนาอุตสาหกรรมในเชิงรุก

กลุ่มเป้าหมาย

กรมส่งเสริมอุตสาหกรรมได้มีการกำหนดกลุ่มเป้าหมายที่จะให้บริการส่งเสริมสนับสนุนและพัฒนาด้านอุตสาหกรรม จำนวน 3 กลุ่ม คือ

1. ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมขนาดกลางและขนาดย่อม
2. อุตสาหกรรมชุมชนและอุตสาหกรรมชนบท
3. หน่วยงานองค์กรภาครัฐและเอกชนที่มีบทบาทด้านการส่งเสริมและพัฒนาอุตสาหกรรม

แนวทางของกรมส่งเสริมอุตสาหกรรม

1. แนวทางและมาตรการที่จะทำให้การดำเนินงานบรรลุเป้าหมายด้านการเสริมสมรรถนะและขีดความสามารถของอุตสาหกรรมขนาดกลางและขนาดย่อม ในการแข่งขันในการค้าโลก กรม

ส่งเสริมอุตสาหกรรมจะทำหน้าที่เป็นศูนย์กลางประสานความร่วมมือด้านอุตสาหกรรมขนาดกลางและขนาดย่อมของกลุ่มสมาชิก ความร่วมมือทางเศรษฐกิจในภาคพื้นเอเชียและแปซิฟิก (APEC) และกลุ่มประเทศอาเซียนตลอดจนการเป็นสมาชิกองค์การระหว่างประเทศ

2. ประสานความร่วมมือกับหน่วยงานอื่นทั้งภาครัฐและเอกชน สถาบันการศึกษารวมทั้งผู้ประกอบการอุตสาหกรรมเพื่อพัฒนาและเสริมสร้างความเข้มแข็งของอุตสาหกรรมไทยให้เจริญก้าวหน้ามั่นคง
3. ด้านการกระจายอุตสาหกรรมขนาดกลางและขนาดย่อม กรมส่งเสริมอุตสาหกรรมจะขยายความร่วมมือประสานงานกับหน่วยงานของรัฐและเอกชน สถาบันการศึกษา
4. ส่งเสริมการรวมกลุ่มของนักธุรกิจอุตสาหกรรมแต่ละสาขา เพื่อความคล่องตัวในการถ่ายทอดเทคโนโลยี และการยกระดับประสิทธิภาพการผลิตของอุตสาหกรรมรายสาขา
5. ร่วมมือกับสถาบันการเงินเพื่อสนับสนุนเงินทุน เพื่อการลงทุนแก่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมฐานภูมิภาค ตลอดจนการจัดตั้งนิคมอุตสาหกรรมขนาดกลางและขนาดย่อมให้เหมาะสมกับแต่ละภูมิภาค
6. ด้านการเสริมสร้างความเข้มแข็งทางเศรษฐกิจของชุมชนในท้องถิ่น แนวทางใหม่ คือ การใช้ตลาดเป็นแกนนำการผลิต โดยชักจูงให้นักธุรกิจเอกชน สนใจที่จะขยายกิจกรรมการลงทุนในชนบทให้มากขึ้น เพื่อให้ชาวบ้านในท้องถิ่น มีส่วนร่วมในธุรกิจชุมชน แนวทางการดำเนินงาน คือ การสร้างความร่วมมือในลักษณะ 3 ประสาน สัมพันธ์ระหว่างหน่วยงานภาครัฐ ภาคธุรกิจ อุตสาหกรรมและเอกชน และราษฎรในท้องถิ่นชนบท โดยมีองค์การพัฒนาเอกชนเข้ามาช่วยประสานงานเตรียมความพร้อมให้แก่ราษฎร ทั้งนี้เพื่อเสริมสร้างกลุ่มอุตสาหกรรมชนบท ให้มีความเข้มแข็งพึ่งพาตนเองได้ เป็นการพัฒนาแบบยั่งยืน
7. การพัฒนาบุคลากรภาคอุตสาหกรรมของรัฐ โดยการเร่งรัดการพัฒนาบุคลากรภาครัฐที่เกี่ยวข้องกับการส่งเสริมอุตสาหกรรมเพื่อเสริมสร้างความรู้และเพิ่มทักษะขีดความสามารถในการปฏิบัติงานร่วมกับภาคธุรกิจ

โครงสร้างการแบ่งส่วนราชการและหน้าที่ความรับผิดชอบ

เพื่อให้การดำเนินงานเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพสอดคล้องกับภารกิจหลักของกรมส่งเสริมอุตสาหกรรม จึงได้กำหนดโครงสร้างองค์กรใหม่ เป็น 1 กอง 6 สำนักกับ 11 ศูนย์ภาค ตามพระราชกฤษฎีกาการแบ่งส่วนราชการ กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม กระทรวงอุตสาหกรรม พ.ศ.

ศูนย์ส่งเสริมอุตสาหกรรมภาคที่ 1

จัดตั้งขึ้นภายใต้โครงการสถาบันบริการอุตสาหกรรมขนาดย่อม เมื่อ พ.ศ. 2515 โดยใช้ชื่อสถาบันบริการอุตสาหกรรมขนาดย่อมสาขาภาคเหนือ สังกัด กองบริการอุตสาหกรรม กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม และได้รับการยกฐานะขึ้นเป็นกองบริการอุตสาหกรรมภาคเหนือ เมื่อปี พ.ศ. 2518 และเปลี่ยนชื่อเป็นศูนย์ส่งเสริมอุตสาหกรรมภาคเหนือ เมื่อ ปี พ.ศ. 2527 ตามพระราชกฤษฎีกาแบ่งส่วนราชการ กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม พ.ศ 2526 รับผิดชอบในพื้นที่ 17 จังหวัดภาคเหนือ และเป็น ศูนย์ส่งเสริมอุตสาหกรรมภาคที่ 1 ตามพระราชกฤษฎีกาแบ่งส่วนราชการใหม่ พ.ศ 2539 รับผิดชอบพื้นที่จังหวัดภาคเหนือ 8 จังหวัด ได้แก่ จังหวัดเชียงใหม่ เชียงราย ลำพูน ลำปาง พะเยา แม่ฮ่องสอน แพร่ และน่าน มีที่ตั้งอยู่ที่ จังหวัดเชียงใหม่ ทำหน้าที่เป็นตัวแทนของกรมส่งเสริมอุตสาหกรรมในการให้การส่งเสริมและพัฒนาอุตสาหกรรม ดำเนินงานตามนโยบายและแนวทางดำเนินงานของกรมส่งเสริมอุตสาหกรรม ในแผนงานและโครงการต่างๆ ในภาคเหนือ

ภาคผนวก ค

PAYAP UNIVERSITY

โครงการเพิ่มขีดความสามารถ SMEs

กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม ได้จัดจ้างที่ปรึกษาเพื่อให้บริการปรึกษาแนะนำแก่กลุ่มโรงงานอุตสาหกรรมต่าง ๆ ทั่วประเทศ โดยทีมที่ปรึกษาที่มีความชำนาญในสาขาต่าง ๆ เช่น การผลิต การตลาด การเงิน และการบริหารทรัพยากรมนุษย์

โครงการเพิ่มขีดความสามารถ SMEs หรือโครงการเร่งรัดปรับปรุงประสิทธิภาพการประกอบธุรกิจอุตสาหกรรมขนาดกลางและขนาดย่อม (โครงการ 13) เป็นโครงการเร่งด่วนที่มุ่งช่วยเหลืออุตสาหกรรมขนาดกลางและขนาดย่อม ภายใต้แผนปรับโครงสร้างอุตสาหกรรม โดยมีกรมส่งเสริมอุตสาหกรรม กระทรวงอุตสาหกรรม เป็นหน่วยงานหลักที่รับผิดชอบดำเนินการ

หน่วยร่วมปฏิบัติ

คณะวิศวกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ คณะวิศวกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ศูนย์การศึกษาต่อเนื่อง มหาวิทยาลัยขอนแก่น คณะวิศวกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ สถาบันเพิ่มผลผลิตแห่งชาติ และสำนักงานพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งชาติ

วัตถุประสงค์โครงการ

1. เพื่อช่วยเหลืออุตสาหกรรมขนาดกลางและขนาดย่อม ซึ่งเป็นกลุ่มเป้าหมายให้สามารถแก้ไขปัญหาเพื่อดำเนินธุรกิจต่อไป โดยยังคงสภาพการจ้างงานไว้ได้ในภาวะเศรษฐกิจปัจจุบัน
2. เพื่อยกระดับและปรับปรุงความสามารถในการประกอบธุรกิจปรับปรุงประสิทธิภาพการผลิต การบริหารจัดการและคุณภาพของสินค้าและการบริการของอุตสาหกรรมขนาดกลางและขนาดย่อม
3. เพื่อกระตุ้นให้เกิดการปรับตัวของอุตสาหกรรมขนาดกลางและขนาดย่อมและเพิ่มความสามารถในการส่งออก

กลุ่มเป้าหมาย

เป็นสถานประกอบการในสาขาอุตสาหกรรมที่มีความสำคัญต่อระบบเศรษฐกิจ ได้แก่ อุตสาหกรรมอาหาร เครื่องหนังโลหะการ สิ่งทอและเสื้อผ้าสำเร็จรูป พลาสติก เซรามิกส์ อัญมณี เครื่องเรือน และหัตถอุตสาหกรรม จำนวน 500 แห่ง ทั่วประเทศ เป็นอุตสาหกรรม

4. หลักสูตรฝึกอบรมยกระดับช่างฝีมืออุตสาหกรรม เพื่อเสริมสร้างประสิทธิภาพของช่างฝีมือในโรงงานอุตสาหกรรม เช่น ช่างหล่อโลหะ ช่างอุตสาหกรรมเครื่องทำความเย็น ช่างอุตสาหกรรมเซรามิกส์ ช่าง เครื่องหนัง ช่างหล่อและเหล็ยมเครื่องประดับฯลฯ

5. หลักสูตรฝึกอาชีพอุตสาหกรรมในครอบครัวและหัตถกรรม ครอบคลุมถึงการฝึกอาชีพที่เพิ่มทักษะ และความสามารถในการผลิตและการออกแบบผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมอุตสาหกรรมในครอบครัวและหัตถกรรม เน้นด้านการฝึกอาชีพในโครงการสนับสนุนการพัฒนาอุตสาหกรรมชนบท (สอช.) เพื่อให้เกิดการสร้างงานและ การกระจายรายได้ไปสู่ราษฎรชนบท

6. หลักสูตรฝึกอบรมการพัฒนาเจ้าหน้าที่ให้กับหน่วยงานของรัฐ ที่เกี่ยวข้องกรมส่งเสริมอุตสาหกรรมมีโครงการพัฒนาเจ้าหน้าที่ของภาครัฐที่ทำหน้าที่ให้การส่งเสริมอุตสาหกรรมแก่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรม เนื้อหาหลักสูตรจะครอบคลุมเนื้อหาของความรู้ในการบริหารอุตสาหกรรมการบริการการผลิตรวมทั้งความรู้ ในการดำเนินธุรกิจอุตสาหกรรมเพื่อให้คำปรึกษา แนะนำแก่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ก่อตั้งธุรกิจและสามารถดำเนินการในสายการผลิตได้อย่างมีประสิทธิภาพ การจัดทำ แผนธุรกิจสำหรับสินค้า ทั้งด้านการตลาด การเงิน การผลิต รวมทั้งทักษะในการเป็นผู้ประกอบการ รูปแบบการจัดอบรม เป็นการบรรยายอภิปราย และฝึกอบรมเชิงปฏิบัติการ หลักสูตรนี้เป็นหลักสูตรที่กรมส่งเสริมอุตสาหกรรมร่วมมือกับสถาบันการศึกษา ภาควิชาวิศวกรรมศาสตร์ คณะวิศวกรรมศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ

3) หลักสูตรพัฒนาอุตสาหกรรมการผลิตเพื่อยกระดับขีดความสามารถในการแข่งขัน (Manufacturing Development for Improved Competitiveness Program : MDICP) ครอบคลุม 5 แผนงาน ซึ่งผู้เข้ารับการอบรมจะต้องรับทราบได้แก่

1. แผนงานปรับโครงสร้างการผลิตให้เป็นระบบที่ทันสมัย
2. แผนงานยกระดับมาตรฐานกิจการและผลิตภัณฑ์ให้เป็นระบบสากล
3. แผนงานเพิ่มสมรรถนะความสามารถทางเทคโนโลยีการผลิต
4. แผนงานเสริมสร้างความสามารถการบริหารการเงินและการส่งออก
5. แผนงานเพิ่มสมรรถนะการตลาดระหว่างประเทศประโยชน์ที่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรม

ประโยชน์ที่จะได้รับจากหลักสูตรโครงการนี้คือ มีโอกาสที่จะได้รับรองระบบคุณภาพ ISO/QS 9000 และมีธุรกิจอุตสาหกรรมที่เข้มแข็งพร้อมที่จะแข่งขันในตลาดต่างประเทศ

2. หลักสูตรการฝึกอบรมด้านบริหารและการจัดการ เป็นหลักสูตรระยะสั้น เสริมสร้างความรู้ให้แก่ผู้บริหารและผู้ประกอบการอุตสาหกรรม ตลอดจนบุคคลทั่วไป เช่นความรู้ด้านการตลาดทั่วไป ด้านการตลาด การจัดการคุณภาพ ด้านบัญชีและการเงิน การจัดการทรัพยากรบุคคล ฯลฯ

3. หลักสูตรฝึกอบรมด้านเทคโนโลยี กรมส่งเสริมอุตสาหกรรมมีบริการจัดการฝึกอบรมและสัมมนาด้านเทคโนโลยีการผลิตสาขาต่างๆ โดยวิทยากรผู้เชี่ยวชาญที่มีความรู้ความสามารถจากภาครัฐ เอกชนและต่างประเทศสาขาเทคโนโลยีที่ให้การสนับสนุนได้แก่ อุตสาหกรรมสิ่งทอ เซรามิกส์ เครื่องจักรกลและโลหะการ อัญมณี และเครื่องประดับ ไฟเบอร์กลาสเครื่องเรือน เป็นต้น

หลักสูตรฝึกอบรมและการสัมมนา

กรมส่งเสริมอุตสาหกรรมให้ความสำคัญในการพัฒนาบุคลากรภาคอุตสาหกรรมและหัตถกรรม โดยการจัดฝึกอบรมและสัมมนาให้แก่กลุ่มเป้าหมายต่าง ๆ ทั้งด้านวิชาการความเป็นผู้ประกอบการอุตสาหกรรมและนักลงทุนใหม่ ด้านบริหารการจัดการด้านเทคโนโลยี การยก ระดับช่างฝีมืออุตสาหกรรมและหัตถกรรม ตลอดจนการพัฒนาบุคลากรภาครัฐที่เกี่ยวข้องกับการส่งเสริมอุตสาหกรรมมีหลักสูตรดังนี้

1. หลักสูตรการพัฒนาผู้ประกอบการอุตสาหกรรมและนักลงทุนใหม่ มีหลักสูตรที่นำเสนอใจจำนวน 3 หลักสูตร ได้แก่

1) หลักสูตร คพอ. (ในโครงการพัฒนาผู้ประกอบการธุรกิจอุตสาหกรรม)

ครอบคลุมเนื้อหาด้านความเข้าใจในการเป็นผู้ประกอบการธุรกิจอุตสาหกรรม การวิเคราะห์สภาพแวดล้อมเพื่อโอกาสทางธุรกิจ การพัฒนาวิสัยทัศน์ของผู้ประกอบการ การคัดเลือกโครงการลงทุนที่เหมาะสม การจัดทำบดุลส่วนตัวความรู้และการจัดทำแผนธุรกิจ และการนำเสนอแผนธุรกิจต่อสถาบันการเงิน รูปแบบของการจัดหลักสูตรฝึกอบรมเป็นการบรรยาย อภิปราย และการฝึกอบรมเชิงปฏิบัติการหลักสูตร คพอ. นี้เป็นหลักสูตรที่กรมส่งเสริมอุตสาหกรรมริเริ่มให้มีขึ้นตั้งแต่ปี พ.ศ. 2523 จนถึงปัจจุบันอบรมไปแล้ว 65 รุ่น มีสมาชิก คพอ. ทั้งหมดประมาณ 2,000 คน ต่อมากรมส่งเสริมอุตสาหกรรม ได้รับความช่วยเหลือสนับสนุนจากรัฐบาลเยอรมัน โดยผ่านองค์กร GTZ เพื่อพัฒนาผู้ประกอบการตามโครงการส่งเสริมอุตสาหกรรมขนาดย่อม (Small Scale Industry Promotion Project : SSIPP) จึงได้นำหลักสูตรฝึกอบรมผู้ประกอบการตามรูปแบบของ CEFE (Competency based Economic through Formation of Enterprise) มาใช้จัดฝึกอบรมให้ทันสมัยยิ่งขึ้นควบคู่ไปกับหลักสูตร คพอ. และเน้นไปในด้านกลยุทธ์การสร้างนักลงทุนใหม่

2) หลักสูตรฝึกอบรมเสริมสร้างนักลงทุนใหม่

ครอบคลุมหัวข้อสำคัญ 2 สาขา ได้แก่ โอกาสทางธุรกิจการเสาะแสวงหาโอกาสทางการตลาดการค้าดำเนินงาน ระบบตลาด การจัดการการกระจายสินค้าและระบบ Logistic รูปแบบการประกอบการและการบริหารงานการเงินและระบบบัญชี ตลอดจนการจัดตั้งธุรกิจ รูปแบบการจัดอบรม เป็นการบรรยาย อภิปรายและฝึกอบรมเชิงปฏิบัติการ หลักสูตรนี้เป็นหลักสูตรที่กรมส่งเสริมอุตสาหกรรมร่วมมือกับสถาบันการศึกษา คณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ริเริ่มขึ้นในปี พ.ศ. 2542 ตามแผนปรับโครงสร้างอุตสาหกรรม หลักสูตรฝึกอบรมเสริมสร้างนักลงทุนใหม่สำหรับภาคการผลิตครอบคลุมเนื้อหาการ

5. การศึกษาเพื่อปรับปรุงคุณภาพผลิตภัณฑ์
6. การวางระบบมาตรฐาน ISO 9000 และ ISO 14000
7. การศึกษาเพื่อปรับปรุงโครงสร้างองค์กร และการจัดการหรือการจัดทำคู่มือการบริหารกิจการ
8. การศึกษาเพื่อแก้ปัญหาและพัฒนาด้านบุคลากรของกิจการ
9. การวางระบบบัญชีเอกสาร
10. การวางระบบบัญชีคอมพิวเตอร์
11. โครงการอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการเพิ่มประสิทธิภาพของกิจการ

หมายเหตุ :

งานที่มีลักษณะดังต่อไปนี้ไม่อยู่ในข่ายของการให้การสนับสนุน

- เป็นงานให้บริการที่ไม่เป็นการพัฒนา และปรับปรุงประสิทธิภาพของกิจการหรือเป็นงานที่กิจการต้องดำเนินการตามขั้นตอนปกติอยู่แล้ว เช่น การเขียนแบบก่อสร้างในรายละเอียดการจัดทำบัญชีเสียภาษี เป็นต้น
- เป็นงานประจำของกิจการที่เคยให้บริการของที่ปรึกษาอยู่แล้ว และไม่มีปัญหาติดขัดด้านเทคนิค แต่ต้องการใช้บริการเพื่อลดค่าใช้จ่ายเท่านั้น

การให้คำปรึกษาแนะนำด้านเงินสมทบจ้างที่ปรึกษา “เพื่อส่งเสริมอุตสาหกรรมขนาดย่อมในภูมิภาค” (Consultancy Fund)

ความเป็นมา

บริการเงินสมทบจ้างที่ปรึกษา (Consultancy Fund) เป็นบริการหลักประเภทหนึ่งของกรมส่งเสริมอุตสาหกรรม กระทรวงอุตสาหกรรม ที่ได้รับการปรับปรุงหลักเกณฑ์ และวิธีการดำเนินงานมาจากเงินทุนสนับสนุนบริการปรึกษาแนะนำของโครงการเพื่อขีดความสามารถในการส่งเสริมอุตสาหกรรม (SSID) จากการสนับสนุนของCIDA (Canadian International Development Agency) เพื่อทดลองใช้บริการเงินสมทบจ้างที่ปรึกษา(Consultancy Fund) ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือมีวัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริมการลงทุนใหม่และส่งเสริมการปรับปรุงประสิทธิภาพการดำเนินการขยายกิจการอุตสาหกรรมขนาดย่อมในเขตภูมิภาค ซึ่งต่อมากกรมส่งเสริมอุตสาหกรรมได้ของบประมาณเพื่อให้บริการเป็นเงินสมทบจ้างที่ปรึกษา(Consultancy) อย่างต่อเนื่อง

วัตถุประสงค์ในการให้เงินสมทบจ้างที่ปรึกษา

เงินสมทบจ้างที่ปรึกษาเป็นเงินให้เปล่าที่กรมส่งเสริมอุตสาหกรรมจะให้แก่อุตสาหกรรมขนาดย่อมเพื่อสมทบเป็นค่าใช้จ่ายในการจ้างที่ปรึกษาหรือผู้เชี่ยวชาญด้านต่าง ๆ จากภายนอกกิจการมาแก้ไขปัญหาของกิจการ หรือเพื่อศึกษาโอกาสและความเป็นไปได้ในการลงทุนอุตสาหกรรม

สัดส่วนการให้การสนับสนุน

วงเงินให้เปล่า : ไม่เกินปีละ 400.000 บาทต่อ 1 โรงงาน

สัดส่วนการสนับสนุน : ร้อยละ 50 ของค่าใช้จ่ายทั้งหมด ตัวอย่างโครงการที่อยู่ในข่ายได้รับการสนับสนุน

1. การศึกษาความเป็นไปได้เพื่อขยายกำลังการผลิต / ย้ายโรงงาน หรือลงทุนใหม่
2. การศึกษาความเป็นไปได้ด้านการตลาดของโครงการลงทุน หรือวิจัยตลาด
3. การศึกษาความเป็นไปได้ด้านการผลิตของโครงการลงทุนหรือการวิจัยความเพียงพอของวัตถุดิบอุตสาหกรรม
4. การศึกษาเพื่อปรับปรุงกระบวนการผลิตหรือผังโรงงาน

1. เพื่อให้การพัฒนาบุคลากรของธุรกิจภาคอุตสาหกรรม เป็นไปอย่างต่อเนื่องและครบถ้วน
2. เพื่อลดภาระค่าใช้จ่ายในด้านการอบรม / สัมมนาของธุรกิจภาคอุตสาหกรรมซึ่งอยู่ในงบประมาณที่สามารถยอมรับได้
3. เพื่อเตรียมความพร้อมของการฟื้นตัวของเศรษฐกิจในปัจจุบัน

คุณสมบัติของผู้ขอรับบริการ

1. เป็นอุตสาหกรรมขนาดกลางและขนาดย่อม มีจำนวนคนงานไม่เกิน 200 คน เงินลงทุนไม่เกิน 50 ล้านบาท
2. เป็นกิจการที่ตั้งอยู่ในเขตภูมิภาคทุกจังหวัด ยกเว้นกรุงเทพมหานคร นนทบุรี ปทุมธานี สมุทรปราการ สมุทรสาคร แะนครปฐม
3. ถ้าเป็นอุตสาหกรรมการผลิต จะต้องปฏิบัติตามพระราชบัญญัติโรงงาน พ.ศ. 2535

บริการเงินสนับสนุนการจ้างที่ปรึกษา เพื่อพัฒนาบุคลากรภาคอุตสาหกรรม (Training Fund :TF)

ความเป็นมา

การพัฒนาอุตสาหกรรมขนาดกลางและขนาดย่อมนั้น จะต้องประกอบด้วยทรัพยากรที่สำคัญคือ เทคโนโลยี เงินทุน ข้อมูลและที่สำคัญที่สุดคือ บุคลากร เนื่องจากบุคลากรคือ ผู้ที่จะทำหน้าที่ควบคุมและจัดการกับทรัพยากรอื่น ๆ ขององค์กรให้ใช้งานได้อย่างเต็มประสิทธิภาพ และสาเหตุหลักที่สำคัญที่จะต้องพัฒนาบุคลากรในภาคอุตสาหกรรมขนาดกลางและขนาดย่อมจะไม่สามารถแข่งขันกับอุตสาหกรรมขนาดใหญ่ได้ในแง่ของทรัพยากรอื่น ๆ แต่บุคลากรเป็นทรัพยากรประเภทเดียวของอุตสาหกรรมขนาดกลางและขนาดย่อมที่จะสามารถเพิ่มคุณค่าของตนเองได้ในขณะที่เครื่องจักรและอุปกรณ์อื่น ๆ จะเสื่อมคุณค่าไปตามสภาพและการใช้งาน

โดยแนวปรัชญาของแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 8 ซึ่งให้ความสำคัญกับการพัฒนาอุตสาหกรรมผ่านกระบวนการฝึกอบรม อีกทั้งโดยปัญหาสภาพทางเศรษฐกิจในปัจจุบันรัฐได้กำหนดนโยบายส่งเสริมเร่งรัดในการพัฒนาบุคลากรภาคอุตสาหกรรม เพื่อเพิ่มขีดความสามารถให้สูงขึ้นในการนี้จำเป็นต้องให้ภาคเอกชนมีบทบาทมากขึ้นในการให้บริการด้านการฝึกอบรมเพื่อทดแทนหรือเสริมภาครัฐ เพื่อให้การพัฒนาบุคลากรสามารถเป็นไปตามนโยบายที่กำหนดในการนำเอาภาคเอกชนเข้ามาร่วมดำเนินการนั้น จำเป็นต้องมีการสร้างสิ่งจูงใจให้เพียงพอ เพื่อกระตุ้นความสนใจของภาคเอกชนอีกทั้งยังต้องคำนึงถึงค่าใช้จ่ายที่รัฐต้องสนับสนุน ซึ่งต้องไม่เพิ่มขึ้นเมื่อนำไปเปรียบเทียบกับที่รัฐดำเนินการเองด้วย

กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม ตอบสนองนโยบายดังกล่าวโดยทดลองนำระบบการจัดจ้างที่ปรึกษามาใช้ในกระบวนการฝึกอบรม ซึ่งวิธีดังกล่าวสามารถใช้ในการจัดฝึกอบรมเฉพาะครั้ง และสามารถนำไปใช้ในการฝึกอบรมในแบบเป็นสมาชิกอีกด้วย สำหรับค่าใช้จ่ายที่เกิดขึ้นรัฐจะเป็นผู้ให้การสนับสนุนส่วนหนึ่ง และอีกส่วนหนึ่งจะเก็บจากผู้เข้ารับการฝึกอบรมเป็นการประหยัดค่าใช้จ่ายให้แก่ผู้เข้าอบรม

วัตถุประสงค์

เงินสนับสนุนจากการจ้างที่ปรึกษาเพื่อพัฒนาบุคลากรภาคอุตสาหกรรม (Training Fund : TF) เป็นเงินให้เปล่าที่กรมส่งเสริมอุตสาหกรรมให้แก่อุตสาหกรรมขนาดกลางและขนาดย่อม โดยมีวัตถุประสงค์ดังนี้

3. การเยี่ยมชมโรงงานเพื่อให้ผู้เข้าร่วมโครงการได้นำหลักการจากวิชาการจัดการด้านต่าง ๆ มาใช้วิเคราะห์สภาพการดำเนินงานของโรงงานที่เยี่ยมชมโดยพิจารณาจากจุดเด่นและจุดด้อย อันจะเป็นอุทากหรณในการประกอบการ
4. ศึกษาความเป็นไปได้ของโครงการเพื่อผู้เข้าร่วมโครงการจะได้ทราบถึงวิธีวิเคราะห์โครงการก่อนการลงทุนหรือขยายกิจการว่าจะให้ผลตอบแทนคุ้มค่าหรือไม่ ก่อนตัดสินใจลงทุน
5. ความรู้เรื่องการจัดตั้งธุรกิจหมวดวิชานี้ต้องการให้ผู้เข้าร่วมโครงการได้ทราบถึงวิธีการจัดตั้งธุรกิจตามที่หน่วยงานต่าง ๆ กำหนดไว้ในกฎหมาย เช่น การขออนุญาตตั้งโรงงานการจดทะเบียนธุรกิจ ความรู้กฎหมายแรงงาน ตลอดจนบริการความช่วยเหลือของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการประกอบการ

ระยะเวลาอบรม

ใช้เวลา 3 สัปดาห์ วันละ 6-7 ชั่วโมง ช่วงบ่ายหรือเพียงครึ่งวัน เพื่อเปิดโอกาสให้ทำธุรกิจครึ่งวัน ยกเว้นวันเสาร์-อาทิตย์ ใช้เวลาเต็มวัน หยุดอาทิตย์ละ 1 วัน การฝึกอบรมเชิงปฏิบัติการนี้มีการสอนโดยใช้การบรรยาย อภิปราย ศึกษาปัญหาตัวอย่าง การทำงานกลุ่ม งานนอกสถานที่ และการทำกิจกรรมนอกสถานที่ร่วมกัน

วิทยากร

ประกอบด้วยผู้ทรงคุณวุฒิที่มีประสบการณ์ทั้งภาครัฐและเอกชน รวมทั้งบุคคลภายในวงการธุรกิจที่ประสบความสำเร็จในการดำเนินกิจการ โดยถ่ายทอดความรู้ด้วยคำพูดแบบง่าย ๆ ให้เชิงปฏิบัติพร้อมทั้งอุปกรณ์การสอนที่ทันสมัย

ประกาศนียบัตร

ผู้ผ่านการฝึกอบรมเชิงปฏิบัติการจะได้รับประกาศนียบัตร จากกรมส่งเสริมอุตสาหกรรม โดยจะต้องมีเวลาฝึกอบรมตามที่กำหนดไว้

กลุ่มเป้าหมาย

เป็นบุคคลที่สนใจลงทุนทำธุรกิจอุตสาหกรรมอย่างจริงจัง หรือต้องการจะขยายกิจการหรือปรับปรุงกิจการเดิมของตนหรือเป็นผู้ที่มีแนวโน้มจะเป็นผู้ประกอบการในอนาคต ด้วยการคิดลงทุนกิจการอย่างใดอย่างหนึ่ง

- ติดตามผลการดำเนินงานของผู้เข้าร่วมโครงการด้วยการให้บริการปรึกษาแนะนำแก้ไขปัญหาคูสมรรถด้านเทคนิควิชาการ ดังรายละเอียดการดำเนินงานดังนี้
 - ศึกษาวิจัยด้านการลงทุน
 - เสนอแนะสู่ทางการลงทุนข้อมูลภาวะเศรษฐกิจอุตสาหกรรมประเภทต่าง ๆ กรรมวิธีการผลิตของอุตสาหกรรมภาวะตลาดของธุรกิจอุตสาหกรรมประเภทต่าง ๆ เครื่องจักร อุปกรณ์ในการผลิตวัตถุดิบที่ใช้ในการผลิตฯ

ฝึกรอบรมเชิงปฏิบัติการ

คัดเลือกผู้เข้าร่วมโครงการให้ได้รับการฝึกรอบรมเชิงปฏิบัติการเพื่อพัฒนาความสามารถ โดยครอบคลุมเนื้อหาทุกด้านสำหรับการประกอบการแบ่งเป็น 5 หมวด

1. ลักษณะของผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จ หมวดนี้ชี้ให้เห็นบทบาทของผู้ประกอบการที่มีคุณภาพจะเป็นพลังสร้างสรรค์การพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศให้เจริญเน้นกิจกรรมเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการประกอบการเป็นการสร้างพลังปรารถนาความสำเร็จให้เกิดขึ้นในตัวผู้ประกอบการด้วยการนำเอาหลักจิตวิทยา มาช่วยในการวิเคราะห์พฤติกรรมการทำงานของผู้เข้าร่วมโครงการได้ทราบข้อเด่น ข้อด้อยของตนพร้อมทั้งพัฒนาข้อเด่นและปรับปรุงข้อด้อยซึ่งครอบคลุมการรู้จักตนเองและผู้อื่นความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล การสื่อความเข้าใจ การตั้งเป้าหมาย การวางแผนการทำงาน การตัดสินใจภายใต้ภาวะการเสี่ยง การสร้างความคิดสร้างสรรค์ในการทำงาน การสร้างความสำเร็จและแบบจำลองในการทำธุรกิจ เป็นต้น
2. ด้านการจัดการธุรกิจส่วนตัวต้องการให้ผู้เข้าร่วมโครงการมีความรู้ไปประยุกต์ใช้ประกอบกิจการของตนเองแบ่งเป็นการจัดการทั่วไปในธุรกิจอุตสาหกรรมในการวางแผนนโยบายการบริหารงานบุคคล การจัดองค์การ การสั่งงาน การควบคุมมนุษย์สัมพันธ์ การเป็นผู้นำ และการตัดสินใจการจัดการด้านการตลาด ในด้านการวางแผนผลิตภัณฑ์ ช่องทางการตลาด การตั้งราคาการค้าคคะเน การขาย การส่งเสริมการขาย การจัดการด้านการผลิต ประกอบด้วยวางแผน และควบคุมการผลิต การควบคุมวัตถุดิบ การเลือกสถานที่ตั้งโรงงาน การวางผังโรงงาน การศึกษาการทำงาน การลดต้นทุนการผลิต การควบคุมคุณภาพการจัดการด้านการเงินประกอบด้วยเรื่องบันทึก และรายงานทางบัญชีงบประมาณต้นทุนการผลิตการวิเคราะห์ทางการเงินการประมาณการทางการเงิน

โครงการพัฒนาผู้ประกอบการธุรกิจอุตสาหกรรม (คพอ.)

วัตถุประสงค์

ผู้ที่ทำธุรกิจอุตสาหกรรมอยู่แล้วต้องการจะขยายกิจการหรือปรับปรุงกิจการเดิม หรือผู้ที่กำลังจะก้าวเข้ามา ลงทุนในธุรกิจอุตสาหกรรมย่อมและประสบปัญหาเหล่านี้ อาทิ

- มีเงินทุนแต่ไม่ทราบจะลงทุนอะไรดี
- ทำธุรกิจอย่างไรจึงจะประสบความสำเร็จ
- ขาดเงินทุนไม่ทราบจะหาได้อย่างไร
- เงินสดหมุนเวียนไม่คล่องตัว
- ขาดแคลนวัตถุดิบและวัตถุดิบราคาแพง
- สินค้าขายไม่ออกค้างสต็อกมาก
- ต้นทุนการผลิตสูงกว่าคู่แข่ง
- คนงานขาดความรับผิดชอบ เข้า - ออกงานบ่อย
- ไม่ทราบแหล่งซื้อเครื่องจักร เครื่องมือ อุปกรณ์การผลิต
- ต้องการทราบกรรมวิธีการผลิตสินค้าบางอย่าง
- ต้องการขอคำปรึกษาด้านเทคนิคการผลิตได้อย่างไร
- การบริหารงานสับสน
- จะตลาดสินค้าที่ผลิตนี้ได้อย่างไร ฯ ล ฯ

โครงการพัฒนาผู้ประกอบการธุรกิจอุตสาหกรรมจึงก่อกำเนิดขึ้นมา เพื่อพยายามแก้ไขปัญหาดังกล่าวโดยส่งเสริมให้เกิดผู้ประกอบการที่มีอยู่เดิมให้เป็นผู้ประกอบการที่มีประสิทธิภาพ รู้หลักการคิดก่อนการลงทุนหรือขยายกิจการ และยังสามารถบริหารงานให้สำเร็จตามเป้าหมายที่วางไว้ อันจะส่งผลต่อการพัฒนาอุตสาหกรรมของประเทศไทยให้เจริญก้าวหน้าอย่างรวดเร็ว

ขั้นตอนของโครงการ

โครงการพัฒนาผู้ประกอบการนี้เป็นโครงการสมบูรณแบบหรือครบวงจรในตัวเองเริ่มด้วย

- เสนอแนะข้อมูลเศรษฐกิจและสถานการณ์ลงทุนให้แก่ผู้เข้าร่วมโครงการ
- ทำการฝึกอบรมเชิงปฏิบัติตามหลักสูตรผสมผสานหลายด้านเพื่อเป็นแนวทางในการประกอบการ

2. โครงการที่นำไปดำเนินธุรกิจจริงสามารถขอรับความช่วยเหลือด้านการเงินจากกองทุนอุดหนุนอุตสาหกรรมขนาดกลางและขนาดย่อมและแหล่งเงินทุนอื่น ๆ ได้
3. ได้รับประกาศนียบัตรหรือหนังสือรับรองจากหน่วยงานที่สนับสนุนโครงการ

หลักฐานการสมัคร

1. รูปถ่ายขนาด 1 นิ้ว จำนวน 2 รูป (ถ่ายไว้ไม่เกิน 6 เดือน)
2. สำเนาใบประมวลผลการศึกษา (Transcript)
3. สำเนาบัตรประชาชน
4. หนังสือรับรองว่ามีประสบการณ์ทำงานไม่น้อยกว่า 3 ปี

สถานที่ติดต่อ

สำนักพัฒนาธุรกิจอุตสาหกรรม กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม โทร. 2024575 โทรสาร 2024571

- การให้คำปรึกษาแก่ผู้เข้าอบรมเพื่อพัฒนาธุรกิจใหม่
- การนำเสนอโครงการพัฒนาธุรกิจใหม่ (New Business Venture) เพื่อลงทุนเอง / หาผู้ร่วมทุน
- การประเมินผลความสำเร็จของโครงการ

กระบวนการฝึกอบรม

กระบวนการฝึกอบรมในหลักสูตรจะอยู่ในรูปแบบของการบรรยาย การอภิปราย การฝึกอบรมเชิงปฏิบัติการและมีการให้คำปรึกษาอย่างใกล้ชิดจากผู้มีประสบการณ์แก่ผู้เข้าอบรม เพื่อพัฒนาธุรกิจใหม่ จนสามารถก่อตั้งและดำเนินธุรกิจได้ อันถือว่าเป็นระยะเวลาของการฝึกอบรม โดยการฝึกอบรมจะแบ่งออกเป็น 5 Module ดังต่อไปนี้

- Module 1: โอกาสทางธุรกิจ – การตลาด (Business Opportunity – Marketing)
- Module 2: การดำเนินงานและระบบโลจิสติก (Operation & Distribution & Logistic)
- Module 3: รูปแบบการประกอบกิจการและการจัดการ
- Module 4: การเงิน
- Module 5: สาระสำคัญในการจัดตั้งธุรกิจ

ทั้งนี้ระยะเวลาในการอบรมรุ่นละประมาณ 7 สัปดาห์ เสียค่าใช้จ่ายแต่ละหลักสูตร ท่านละ 3,000 บาท

คุณสมบัติของผู้สมัคร

1. สำเร็จการศึกษาปริญญาตรีจากสถาบันศึกษาที่ กพ. หรือทบวงมหาวิทยาลัยรับรอง (ไม่จำกัดสาขา)และยังว่างงานอยู่
2. มีประสบการณ์ทำงานอย่างต่ำ 3 ปี หลังจบการศึกษาระดับปริญญาตรี
3. มีความสนใจที่จะเป็นผู้ประกอบการ
4. เป็นผู้มีอายุระหว่าง 25 – 50 ปี

การพิจารณาคัดเลือก

การคัดเลือกจะมีการพิจารณาเบื้องต้นจากแบบฟอร์ม เอกสารแจ้งความจำนง (ใบสมัคร)และศักยภาพในการเป็นผู้ประกอบการ ทั้งนี้ จะพิจารณาจากการทดสอบและการสัมภาษณ์ประโยชน์ที่ได้รับจากการเข้าร่วมโครงการ

1. สามารถเป็นผู้ประกอบการได้โดยนำโครงการที่นำเสนอไปลงทุน

โครงการเสริมสร้างนักลงทุนใหม่

หลักการและเหตุผล

ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ได้มีบทบาทสำคัญในการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศมาเป็นเวลานานและเป็นรากฐานสำคัญในการให้การสนับสนุนการพัฒนาอุตสาหกรรมของประเทศในภาพรวม อันมีผลต่อศักยภาพในการแข่งขันในตลาดโลกนำมาซึ่งรายได้ประชาชาติที่จะก่อให้เกิดความกินดีอยู่ดี

หนึ่งในสถานะที่ประเทศกำลังประสบปัญหาวิกฤตทางเศรษฐกิจ นับตั้งแต่ปี 2539 เป็นต้นมา อัตราการขยายตัวของการส่งออกสินค้าอุตสาหกรรมและบริการของประเทศได้อ่อนตัวลง และกำลังประสบกับภาวะถดถอยประกอบกับประเทศไทยยังขาดการพัฒนาธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม(SMEs) อย่างต่อเนื่องและเป็นระบบ ดังนั้นจึงเป็นโอกาสในการสร้างผู้ประกอบการรายใหม่จากผู้ที่ถูกเลิกจ้าง แต่มีพื้นฐานความรู้และประสบการณ์ทางธุรกิจและสนใจที่จะเป็นผู้ประกอบการเพื่อการช่วยบรรเทาปัญหาการว่างงานและเสริมสร้างผู้ประกอบการใหม่

โครงการนี้จึงจัดขึ้น เพื่อพัฒนาผู้ประกอบการรายใหม่ในธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ให้เป็นผู้ประกอบการธุรกิจที่มีศักยภาพสูงและมีความแข็งแกร่ง เพื่อเป็นตัวจักรขับเคลื่อนการพัฒนาอุตสาหกรรม การค้าและบริการ โดยการพัฒนาความรู้ความสามารถของผู้ประกอบการในการเสาะแสวงหาโอกาสทางธุรกิจ การตลาด การดำเนินการ และการเงิน เพื่อที่จะสามารถนำเสนอโครงการธุรกิจใหม่ (New Business Venture) และนำไปดำเนินการธุรกิจอย่างจริงจัง

วัตถุประสงค์

โครงการนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อสร้างโอกาสให้ผู้ที่มีการศึกษาและถูกเลิกจ้างจัดตั้งธุรกิจใหม่ หรือเป็นผู้ประกอบการใหม่ รวมทั้งเสนอหาผู้สนใจร่วมลงทุนหรือรับโครงการธุรกิจใหม่ (New Business Venture) ไปดำเนินการลงทุนและดำเนินการจัดตั้งธุรกิจใหม่ได้อย่างจริงจัง

ขั้นตอนการดำเนินงาน

- คัดเลือกผู้เข้าร่วมโครงการ
- การฝึกอบรมเชิงปฏิบัติการ

ขนาดกลางและขนาดย่อมที่มีพนักงาน 20 – 200 คน ทำการผลิตสินค้าเพื่อขายในประเทศ หรือส่งออก หรือมีศักยภาพที่ส่งออก

ผลลัพธ์ที่ต้องการ

ช่วยแก้ไขปัญญาให้แก่สถานประกอบการในสาขาอุตสาหกรรมเป้าหมายที่มีความสำคัญต่อเศรษฐกิจที่กำลังประสบภาวะวิกฤติให้อยู่รอด และคงสภาพจ้างงานไว้ และมีการพัฒนาปรับปรุงประสิทธิภาพการผลิตอย่างต่อเนื่อง

วิธีการดำเนินงาน

กรมส่งเสริมอุตสาหกรรมเป็นผู้จัดจ้างที่ปรึกษาเพื่อให้บริการปรึกษาแนะนำแก่กลุ่มโรงงานต่าง ๆ ทั่วประเทศ โดยที่ปรึกษาจะเป็นทีม ผู้เชี่ยวชาญในสาขาต่าง ๆ เช่น การผลิต การตลาด การเงิน และการบริหารทรัพยากรมนุษย์

ระยะเวลาโครงการ

ดำเนินการในปีงบประมาณ 2542 ใช้เวลาปฏิบัติงาน 6 เดือน

ค่าใช้จ่าย

ผู้เข้าร่วมโครงการไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายแต่กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม จะเรียกเก็บเงินมัดจำประกันความสำเร็จ / ความร่วมมือ 10.000 บาท และจะคืนให้เมื่อสิ้นสุดโครงการ

การคัดเลือก

กรมส่งเสริมอุตสาหกรรมจะพิจารณาจากแบบฟอร์มที่ผู้ประกอบการยื่นความประสงค์เข้าร่วมโครงการและจะจัดส่งทีมที่ปรึกษาเข้าไปศึกษา วิเคราะห์และจัดทำข้อเสนอเพื่อให้บริการปรึกษาแนะนำต่อไป โดยกรมส่งเสริมอุตสาหกรรมขอสงวนสิทธิ์ในการคัดเลือกขั้นสุดท้าย

วิธีเข้าร่วมโครงการ

กรณีที่ท่านสนใจจะเข้าร่วมโครงการ โปรดติดต่อขอใบสมัครได้ที่ สำนักพัฒนาธุรกิจอุตสาหกรรม กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม ถ.พระราม 6 เขตราชเทวี กรุงเทพฯ 10400 โทร. 2024417, 2024511, 2024565, 2024551-2 E-mail:silte@dip.go.th หรือที่ ศูนย์ส่งเสริมอุตสาหกรรมภาคทุกแห่ง

ภาคผนวก ง

PAYAP UNIVERSITY

อุตสาหกรรมขนาดกลางและขนาดย่อม - คำนิยาม

คำจำกัดความของอุตสาหกรรมขนาดกลางและขนาดย่อมในปัจจุบันยังไม่มีนิยามเชิงวิชาการที่เป็นมาตรฐานสากลและเป็นที่ยอมรับกันทั่วโลก ในประเทศต่างๆจะให้คำนิยามอุตสาหกรรมขนาดกลางและขนาดย่อมที่แตกต่างกันออกไปตามลักษณะสภาพแวดล้อม และเทคโนโลยีที่ใช้ในการผลิตของแต่ละประเทศ สำหรับประเทศไทย ปัจจุบันยังไม่มีคำนิยามของอุตสาหกรรมขนาดกลางและขนาดย่อมที่ใช้เป็นทางการ

หน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมขนาดกลางและขนาดย่อม ได้ให้คำนิยามในความหมายที่แตกต่างกันออกไป ตามแต่วัตถุประสงค์ของการนำไปใช้ อาทิ

บริษัทเงินทุนอุตสาหกรรมขนาดย่อม นิยามว่า

เป็นกิจการที่มีเงินลงทุนในทรัพย์สินไม่เกิน 50 ล้านบาท

บริษัทเงินทุนอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย นิยามว่า

กิจการที่มีสินทรัพย์ถาวรสุทธิ ณ วันที่ยื่นโครงการ ไม่เกิน 50 ล้านบาท โดยอุตสาหกรรมขนาดกลาง มีสินทรัพย์ถาวรสุทธิอยู่ในช่วง 25 – 100 ล้านบาท อุตสาหกรรมขนาดย่อม มีสินทรัพย์ถาวรสุทธิอยู่ในช่วง น้อยกว่า 25 ล้านบาท

สภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย นิยามว่า

กิจการขนาดย่อม มีสินทรัพย์ถาวรสุทธิไม่เกิน 20 ล้านบาท จำนวนคนงานไม่เกิน 50 คน
กิจการขนาดกลาง มีสินทรัพย์ถาวรสุทธิระหว่าง 20 – 100 ล้านบาท จำนวนคนงาน 50 – 200 คน

กรมโรงงานอุตสาหกรรม กระทรวงอุตสาหกรรม

ให้คำจำกัดความ โรงงานอุตสาหกรรมไว้ 3 ประเภท ได้แก่

โรงงานจำพวกที่ 1 คือ โรงงานที่มีเครื่องจักรไม่เกิน 20 แรงม้า และคนงานไม่เกิน 20 คน สามารถประกอบกิจการได้ทันทีตามความประสงค์ของผู้ประกอบการ

โรงงานจำพวกที่ 2 คือ โรงงานที่มีเครื่องจักรไม่เกิน 50 แรงม้า คนงานไม่เกิน 50 คน และไม่อยู่ในจำพวกที่ 1 เมื่อจะประกอบกิจการต้องแจ้งให้ผู้อนุญาตทราบก่อน

โรงงานจำพวกที่ 3 คือ โรงงานที่มีเครื่องจักรเกิน 50 แรงม้า และคนงานเกิน 50 คน จะต้องได้รับใบอนุญาตก่อนจึงจะดำเนินการได้

กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม กระทรวงอุตสาหกรรม จำแนกอุตสาหกรรมออกเป็น
กรณีอุตสาหกรรมที่ใช้แรงงาน (Labour Intensive)

อุตสาหกรรมขนาดย่อม มีการจ้างงาน ไม่เกิน 50 คน

อุตสาหกรรมขนาดกลาง มีการจ้างงานมากกว่า 50 คนแต่ไม่เกิน 200 คน

กรณีอุตสาหกรรมที่ใช้เงินทุน (Capital Intensive)

อุตสาหกรรมขนาดย่อม มีเงินทุน ไม่เกิน 10 ล้านบาท

อุตสาหกรรมขนาดกลาง มีเงินทุน มากกว่า 10 ล้านบาท แต่ไม่เกิน 100 ล้านบาท

การศึกษาวิจัยนี้ นิยามว่า

อุตสาหกรรมขนาดกลางและขนาดย่อม ที่มีการจ้างงานไม่เกิน 200 คน มีการใช้เครื่องจักร
ไม่เกิน 200 แรงม้า โดย

- อุตสาหกรรมขนาดย่อม คือ กิจการที่มีการจ้างงานไม่เกิน 50 คน มีการใช้เครื่องจักร
ไม่เกิน 50 แรงม้า
- อุตสาหกรรมขนาดกลาง คือ กิจการที่มีการจ้างงาน 50 – 200 คน มีการใช้เครื่อง
จักร 50 – 200 แรงม้า

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ / นามสกุล	นางปราณี ขจรบุญ
การศึกษา	อักษรศาสตรบัณฑิต มหาวิทยาลัยศิลปากร 2516
การทำงาน	เลขานุการผู้เชี่ยวชาญ โครงการสถาบันบริการอุตสาหกรรม ขนาดย่อม (พ.ศ. 2517 – 2521) เจ้าหน้าที่ฝึกอบรม กองส่งเสริมหัตถกรรมไทย กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม กระทรวงอุตสาหกรรม (พ.ศ. 2521 – 2529) เจ้าหน้าที่บริหารงานเผยแพร่ ศูนย์ส่งเสริมอุตสาหกรรมภาค เหนือ กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม กระทรวงอุตสาหกรรม (พ.ศ. 2529 – 2535) เจ้าหน้าที่บริหารงานทั่วไป ศูนย์ส่งเสริมอุตสาหกรรมภาคที่ 1 กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม กระทรวงอุตสาหกรรม (พ.ศ. 2536 – 2541) ผู้ช่วยอุตสาหกรรมจังหวัดแม่ฮ่องสอน สำนักงานปลัดกระทรวง อุตสาหกรรม กระทรวงอุตสาหกรรม (2542 – ปัจจุบัน)